

Senyor alcalde, distingides autoritats, estimats conciutadans:

Si fos un pregoner com Déu mana, hauria d'encetar aquest pregó dient que és un honor i un motiu de gran satisfacció haver estat escollit pregoner de les festes de la meva ciutat. Sé que ho hauria de fer, però què voleu que us digui, em costa, em costa una mica dir-ho. Primer perquè això del "motiu de gran satisfacció" em sona a discurs de rei borbó, cosa que com ja us podeu imaginar, em fa força angúnia i segon, perquè si ho digués, diria la veritat, i tant, però no la diria tota. Total, que no és que us vulgui aixafar la guitarra, però fa dies que tinc un neguit, un rau rau que no em deixa dormir tranquil, un dubte existencial que us vull plantejar: i si resulta que no sóc un pregoner com Déu mana?

Ai sí, autoritats i conciutadans, em fa l'efecte que no ho sóc. No ho sóc per que per norma general qui fa el pregó s'ha de trencar les banyes per trobar un vincle entre la ciutat i ell. A mi, ves per on, això no em passa. I és que una altra cosa no, però connectat, el que es diu connectat, un servidor ho està des de fa una pila d'anys.

Ho estic des de ben petit, quan tocava ferro amb els pares els diumenges al matí, i ja de gran, quan vaig llogar amb la meva xicota el primer pis de 25 metres quadrats al carrer Trinquet Vell, d'amagat de la mare, per no disgustar-la. Ho estic des de fa quinze anys, quan Els Pets vam encarregar al sastre Ambrós que ens fes unes americanes de la bandera de Tarragona per passejar-les amb la "xuleria" que ens caracteritza per tots els Països Catalans.

Ho estic perquè durant tots aquests anys he fet religiosament tot el que fa un tarragoní com cal: he anat a fer la mona al Pont del Diable i a missa al Llorito, he fet campana a l'Insti per anar a fer uns futbolins al bar La Joya; he fet un vermut al Moto-Club tot repassant de dalt baix l'anatomia insuperable de la dona tarragonina; he comprat un braç de gitano els diumenges al Rabassó i he fet un rabo de toro al Tófol, per no parlar dels suquets de peix del Barquet, els arrossos del Serrallo o el menú degustació al AQ; i sobretot he fet festa major, he fet festa major com només un tarragoní sap fer-la, apassionadament, com si fos la última, assaborint amb tota l'ànima a cada acte, cada espectacle, barrejant-me en aquesta eufòria col·lectiva que fa bullir la ciutat i la fa bategar al ritme del nostre cor accelerat. Bé, i perquè no dir-ho, amb permís del senyor

arquebisbe, alguna mamadeta per la festa major també ha caigut, com a tothom, no?

I ja que m'estic confessant, també he de dir que he fet el peregrinatge nocturn de cap de setmana que tot pelacanyes com cal ha de seguir per fer-se home. Sí, jo també m'he passat moltes hores intent menjar-me un torrat enmig la nit tarragonina, descobrint a les tantes que l'únic torrat que quedava al local era jo, com sempre. Des dels Polvets i els Poetes passant pel Tucan i el Cucudrulu, de la Estrella i el Flores Tropicana fins arribar al Zero i el Cau. Ah, i he acabat com tothom, sortint del Totem, de quatre potes, que això gairebé fa més tarragoní que l'espineta amb caragolins, és o no?.. Oh, i ara que miro al meu voltant, em sembla recordar, borrosament, que hi havia uns quants regidors fent-me companyia... (*però no patiu que sóc discret i no diré noms..*)

Tot això ja fa temps que no ho faig. I ja m'està bé, perquè el meu cos, sexy, però escanyolit, m'ho agraeix i molt. I a més perquè ara per sentir-me tarragoní no em cal sortir al carrer. I és que a casa tinc un tros de pelacanyes químicament pur: rondinaire i trapella, amb unes ganes de juerga i catxondeo que no es pot aguantar: un que cada dia

del món em demana d'anar a la casa de la festa i que m'examina després a veure si sé els noms de tots els components del seguici, un que em fot de cara a la paret si confonc la Víbria amb l'Àliga o el Nano capità i el Nano pagès; un tarragoní tan convençut que ha aconseguit el que mai a la vida m'hagués imaginat: que la cançó més popular i repetida de casa meva sigui un pasdoble, que ja té pebrots la cosa...

Ai, sí, quina enveja ser d'aquells pregoners que fan cap el dia del pregó, escudellen, i se'n tornen cap al seu poble, sense saber si ha agradat o no. Jo no, amics, jo Tarragona la porto tatuada al front, tant que no tinc més remei que assumir que als ulls i les orelles de la gent, vagi on vagi, per sempre mes seré el noi al qual Tarragona l'esborrona. És així, no hi puc fer res. Tant és que reivindiqui que la frase no és meva o que la cançó es va fer a mitges o que Constantí també em feia patir. Sóc el del Tarragona m'esborrona i no passa un dia en que alguna padrina no m'ho recordi pel carrer.

D'aquí ve que no em consideri un pregoner com cal i que em costi tant dir que ser-ho enguany és un motiu de satisfacció. I és que més que satisfacció, que la tinc i molta,

el que tinc és una càrrega de responsabilitat que el meu cos, sexy però escanyolit, amb prou feines pot suportar.

I és que porto vint-i-un dies provant d'amagar-me, però que coi, és impossible. A cada cantonada em trobo un conciudadà que té claríssim de què he de parlar avui: “Nen! A veure si parles de les caques dels coloms!”; “Nen, hauries de parlar de l'AVE i corredor del mediterrani”; “Nen! A veure si parles dels horaris dels bars” O el pitjor de tots, aquell que et troba i mirant-te fixament als ulls et diu “nen, fes-ho bé!”. Que t'agafa un canguelis que t'amagaries sota el llit fins que passi tota la festa major, tu. Fins i tot mon pare em va trucar “Nen, podries explicar que els primers de tenir el braç de Santa Tecla vam ser naltros, els de Constantí”! (*Que jo vaig pensar “pare, vols dir que cal remenar-lo més pobre braç, que ja te uns quants anys..”*)

I és que, desenganyem-nos, cada tarragoní té el seu pregó al cap i la majoria d'aquests pregons estan ple de greuges, reivindicacions i queixes. Perquè un pelacanyes com cal serà rondinaire o no serà. Això sí que ho tenim, els tarragonins tenim una tendència natural a, i ja em perdonarà el senyor arquebisbe, trobar-ho tot cagat i pixat.

Potser per això, i per que a més sóc el noi del “Tarragona m’esborrona” em sembla que molta gent espera de mi que ompli aquest pregó de queixes i reivindicacions. Que parli de que passen els anys, però les mancances de la nostra ciutat són gairebé les mateixes. Que denunciï que a nivell cultural estiguem encara a anys llum de pobles i ciutats amb unes possibilitats teòricament menors; que Tarragona és un lloc on costa massa espolsar-hi la caspa i la carrincloneria enquistada de tants i tants anys, una capital on la gent jove sembla que fa nosa a tot arreu, (fins i tot als pubs nocturns, que mira que té mèrit!), que aquesta ciutat és un indret on les avantguardes, els nous talents i les ganes d’innovar xoquen sempre o gairebé sempre amb un mur d’incomprensió que les fa fugir cap a terres més acollidores; que a Tarragona la cultura en general i la música en directe en particular està mal vista i perseguida, que vivim en un lloc que per la festa major bull de vida i esdeveniments, però que entre una Santa Tecla i l’altra es transforma en un desert cultural, un territori gairebé erm, malgrat els intents dels quatre dinamitzadors que dia rera dia es troben sempre amb tantes pegues burocràtiques que el miracle és que no hagin decidit, com tants i tants altres, fotre el camp d’una punyetera vegada.

El que passa però, és que si només digués això, tampoc seria honest amb mi mateix. I és que, malgrat totes les mancances abans esmentades i moltes altres que segur que m'he deixat, Tarragona també és, almenys als meus ulls, un lloc engrescador, un indret amb un potencial tan immens que, malgrat la crua realitat, costa no pensar que tard o aviat ha de canviar. I a més, estic convençut que aquest canvi no ha de trigar gaire, especialment sortint al carrer i copsant la quantitat de talent que s'amaga entre els tarragonins anònims, gent que no s'instal·la en la queixa fàcil, si no que treballen diàriament per canviar la ciutat, gent als quals no els cal ser senadors per bullir d'idees i projectes que facin de la nostra ciutat el que tots voldríem que fos.

Jo, sincerament, vull pensar que sí. Per això, tot i que com a bon tarragoní sóc rondinaire de mena, avui que faig el pregó, no tinc ganes de trobar-ho tot cagat i pixat. Potser serà per que sóc incapaç de ser objectiu amb aquesta ciutat. Fa tants anys que la tinc injectada a les venes que fins i tot enyoro la petroquímica quan sóc fora. I el pitjor de tot és que si m'ho preguntéssiu em costaria dir-vos el per què em té tan enganxat.

Podria dir-vos que és perquè és una ciutat feta a la mesura humana, ni massa gran ni massa petita, com si l'haguessin creat expressament per poder conjugar un verb que cada cop costa més de fer servir: badar. Si, badar, fer de badoc, passejar, xino-xano, estirar les cames, que deien abans, ja sigui de bon matí pels carrerons de la part alta o abans de dinar rambla amunt fins a tocar ferro, o a mitja tarda al Serrallo just quan tornen els pescadors o a la platja de l'Arrabassada al capvespre, ara al setembre, quan torna a ser només nostra i es poden veure les parelles com festegen i, tot sentint la olor del mar, intuir que el món no és tan complicat com ens volen fer creure.

Podria dir-vos que és una ciutat on es menja bé i on es beu bé, que hi ha bona teca i bon mam, per entendre'ns. O també podria parlar-vos durant hores de la llum de Tarragona, aquesta claror diàfana que il·lumina descarada l'espectacle quotidià de la gent, aquest sol insolent que ningú no ha demanat, però que treu els millors colors de cada pedra, de cada núvol, de cada rostre.

Us ho podria dir, per no ho faré. I no per peresa, no, si no per que em sembla que tot això ho sabeu tant bé com jo. Teniu la sort de comprovar-ho cada dia, cada sant dia que us lleveu morts de son, plens de lleganyes, i comproveu

fascinats com des de l'altra costat de la finestra la ciutat us crida silenciosament amb un dia radiant, esplèndid que us diu: "Desperta dormilega, que a fora hi ha un bon dia que t'està esperant!".

I a més a més, em temo que tot això que us he dit, malgrat ser veritat, no és el motiu principal de l'atracció fatal que em provoca la meva ciutat: I és que el motiu principal de que tingui tan clar que jo ja he trobat el meu lloc en el món per viure i per convidaure és la gent. Sí, xiquets i xiquetes, el patrimoni més universal de Tarragona no és l'amfiteatre ni la muralla, ni el Mèdol ni tan sols el Nàstic. El patrimoni més universal de la meva ciutat son els tarragonins, sou vosaltres.

I és que els tarragonins i les tarragonines potser sí que som rondinaires i poca-soltes, i tenim certa tendència a trobar-ho tot cagat i pixat. Però un tarragoní també és una persona franca, riallera i vital, prou assenyat per anar a la processó o a buscar l'aigua de sant magí, però prou arrauxat per pujar a un tres de nou o ballar sota el foc amb la única protecció de la seva voluntat tossuda. El tarragoní és una persona per damunt de tot sàvia, amb la saviesa que et dona no pas tenir molts títols o moltes carreres, si no entendre la vida tal com és. Per que el tarragoní sap, sense

haver-ho estudiat enlloc, que la felicitat està plena de petits moments que s'han d'assaborir poc a poc. Per això, aquí la gent no te pressa per anar enlloc, aquí qualsevol encàrrec pot trigar el doble de temps del que tenies calculat. Per que a Tarragona tots ens coneixem, i és bastant segur que a mig camí et trobis algun conegut, algú que et convidi a fer una canya o un tallat o un vermutet i et faci deixar per més tard allò que suposadament era tan important.

Fixeu-vos si en som de savis els pelacanyes que fem la festa major no al bo de l'estiu, com gairebé tothom, si no ara, a finals de setembre, per que sabem que ara és quan més cal, quan més ho necessitem, per que copsem que res millor que una festa major per ajudar a que els dies de tornada a la feina es fan menys feixucs i costeruts.

Sí, vull dir-ho clar i català, m'estimo Tarragona perquè els tarragonins m'ensenyen cada dia, a mi que vaig tot lo sant dia amoïnat i pensant en les musaranyes, el que és realment important: el contacte humà, preguntar com estem avui, compartir amb la gent que aprecies els bons moments i els que no ho son tant, ocupar-se i preocupar-se dels que t'envolten, ni que només sigui uns breus moments a la peixateria, mentre decideixes si avui fas llobarro o lluç per dinar.

És per això que acabo aquest pregó dient-vos que sí, que és un motiu de gran satisfacció i d'orgull ser l'encarregat de fer el pregó d'enguany, i tant! Però que tot escrivint aquest pregó m'he adonat que encara hi ha una cosa que m'omple més d'orgull que fer el pregó: viure aquí, ser un de vosaltres. Sentir-me, en definitiva, una cosa tan senzilla i alhora tan important. Sentir-me tarragoní.